

Sygn. I C 747/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Koczyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa

(...) sp. z o.o. S.K.A. z/s w W.

przeciwko

Z. K.

o zapłatę

orzeka

1. powództwo oddala;
2. pozostawia strony przy kosztach postępowania związanych z ich udziałem w sprawie.

Sygn. akt I C 747/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w dniu 22 stycznia 2016 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko Z. K. domagając się zasądzenia od niego kwoty 445,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 440,00 z tytułu należności głównej wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) od dnia 22 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 5,40 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie należności głównej za okres od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu od dnia 22 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności.

W uzasadnieniu żądania podniesiono, że na podstawie cesji wierzytelności powód przejął od spółki (...) S.A. z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu niezrealizowanego przez niego zobowiązania wynikającego z niezapłaconia noty obciążeniowej nr (...) z dnia 4 sierpnia 2014 r. za tzw. „opłatę wyrównawczą” w kwocie 440,00 zł oraz roszczenie o zaległe odsetki naliczane przez cedenta od dnia wymagalności, kontynuowane przez cesjonariusza, zaś w

ostateczności skapitalizowane przez tego ostatniego na dzień poprzedzający wniesienie pozwu na kwotę 5,40 zł. Powód wskazał, że dochodzone przez niego roszczenie ma swe źródło w zawartej przez Z. K. z jego poprzednikiem prawnym umowy o świadczenie usług internetowych. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania polegającego za zapłatę za korzystanie z usług, za które pierwotny wierzyciel wystawił notę obciążeniową. Mimo wezwania do zapłaty należności do dnia wniesienia pozwu nie została uiszczona przez pozwanego. (pozew – k. 2-5 akt)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tut. sądowi. (postanowienie – k. 6 akt)

Po uzupełnieniu przez powoda braków formalnych pozwu sprawa została skierowana na posiedzenie niejawne, na którym to referendarz sądowy w tut. sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając w całości żądanie powoda. (nakaz – k. 42 akt)

W ustawowym terminie **pozwany Z. K.** złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty w którym zaskarżył go w całości i podniósł zarzut nieprawidłowego wyliczenia przez poprzednika prawnego powoda – spółkę (...) S.A. z siedzibą w W. terminu w którym złożył oświadczenie o odstąpieniu od zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych oraz fałszywego twierdzenia, jakoby wyrażał zgodę na wcześniejsze włączenie usługi internetowej przez operatora. Na posiedzeniach jawnych wyznaczonych na rozprawę ostatecznie wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że po rozmowie telefonicznej w dniu 14 kwietnia 2014 r. z konsultantem spółki (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 22 maja 2014 r. otrzymał maila z potwierdzeniem zmian warunków umowy o świadczenie usług internetowych łączących go ze spółką. Wskazał, iż w pkt 7-mym tego potwierdzenia był zapis, iż abonent ma prawo do odstąpienia od zmienionych warunków umowy w terminie 10 dni od dnia obioru tego pisma poprzez wysłanie pisemnego oświadczenia o odstąpieniu. Z uwagi na to, iż ostatni dzień w/w terminu upływał w niedzielę, czyli dzień ustawowo wolny od pracy, oświadczenie o odstąpieniu od zmienionych warunków umowy wysłał w dniu następnym, czyli 2 czerwca 2014 r. – co w jego ocenie było zgodne z przepisami prawa cywilnego. Ponadto zacytował fragment pkt 7 potwierdzenia, zgodnie z którym – „do zachowania terminu wystarczy, że przed jego upływem zostanie do operatora wysłane oświadczenie na piśmie o odstąpieniu od zmian umowy”, podkreślając słowo „wysłane”, a nie „otrzymane”. Tym samym zarzut operatora, iż on oświadczenie o odstąpieniu otrzymał w dniu 4 czerwca 2014 r. i tym samym abonent uchybił w/w terminowi jest w ocenie skrzętego bezzasadne. W odniesieniu zaś do pisma spółki (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 26 sierpnia 2014 r., w którym to operator poinformował go, iż nie przysługuje mu prawo do odstąpienia, w przypadku kiedy wyrazi zgodę na wcześniejsze rozpoczęcie świadczenia usługi, wskazał, iż nigdy takiej zgody nie wyrażał, ani ustnie, ani też pisemnie, to operator włączył usługę bez jego zgody. (sprzeciw - k. 45-47 akt, protokoły – k. 63,66).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2015 r. spółka (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z spółką (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, dotyczącej m. in. zbycia przysługującej jej w stosunku do Z. K. wierzytelności.

dowód: KRS powoda – k. 27-38 akt, umowa przelewu wierzytelności wraz z częściowym wykazem wierzytelności – k. 16-26 akt, zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty – k. 15

Spółkę (...) S.A. z siedzibą w W. i Z. K. łączyła umowa nr (...) z dnia 22 lutego 2007 r. o świadczenie usług internetowych.

bezsporne

W dniu 14 kwietnia 2014 r. konsultant spółki (...) S.A. z siedzibą w W. zadzwonił do Z. K. z propozycją zmiany warunków w/w umowy, polegającej na zwiększeniu prędkości internetu w promocji „GigaOferta dla Abonentów”. Klient powyższe zaakceptował.

bezsporne

Potwierdzenie zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...) klient otrzymał drogą mailową w dniu 22 maja 2014 r. Otrzymany mail zawierał aneks umowy, wyciąg z regulaminu i szczegółowe warunki promocji.

W § 7 potwierdzenia było zaznaczone w jaki sposób klient może odstąpić od zmiany warunków umowy, tj. „abonent ma prawo do odstąpienia od zmiany warunków umowy w terminie 10 dni od otrzymania niniejszego potwierdzenia. Do zachowania tego terminu wystarczy, że przed jego upływem zostanie do operatora wysłane oświadczenie na piśmie o odstąpieniu od zmian umowy dokonanych na podstawie rozmowy telefonicznej. Abonentowi nie przysługuje prawo odstąpienia od zawartej umowy, jeżeli operator rozpoczął świadczenie usług telekomunikacyjnych za jego zgodą przed upływem terminu na odstąpienie (...)”.

Natomiast w pkt 7.3 szczegółowych warunków promocji wskazano, że „w przypadku rozwiązania umowy zawartej na czas określony przez abonenta lub przez operatora, z przyczyn leżących po stronie abonenta, przed upływem okresu opisanego w pkt 1.2 lub przed upływem 12 pełnych okresów rozliczeniowych w przypadku automatycznego przedłużenia umowy abonent zostanie obciążony opłatą wyrównawczą zgodnie z zasadami określonymi w pkt 7.4, tj. opłata wyrównawcza nie może przekroczyć przyznanej abonentowi ulgi pomniejszonej o proporcjonalną wartość od dnia zawarcia umowy do dnia rozwiązania umowy, przy czym maksymalna kwota jaka może zostać naliczona wynosi: w przypadku usługi internetowej – 500,00 zł, w przypadku usługi telefonicznej – 200,00 zł, w przypadku usługi mobilny internet – 200,00 zł, w przypadku usługi (...) – 100,00 zł i w przypadku usługi (...) – 120,00 zł.

dowód: treść emaila – k. 48 akt, potwierdzenie zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...) – k. 49-50 akt, szczegółowe warunki promocji – k. 51-54 akt, zeznania pozwanego Z. K. – k. 63-64, 66-67 akt

Z. K. w dniu 2 czerwca 2014 r. skierował do spółki (...) S.A. z siedzibą w W. pismo zatytułowane „wypowiedzenie”, w którym wskazał, że odstępuje od zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...), które otrzymał drogą mailową w dniu 22 maja 2014 r. W treści pisma podał, iż zgodnie z treścią potwierdzenia ma 10 dni na odstąpienie od zmiany warunków umowy od dnia otrzymania potwierdzenia. Ponadto podkreślił, iż powyższy termin upływał co prawda 1 czerwca 2014 r., jednakże z uwagi, iż dniem tym jest niedziela, czyli dzień uznany za ustawowo wolny od pracy, termin ten przesuwany na dzień następny, czyli 2 czerwca 2014 r. Powyższe pismo operator otrzymał w dniu 4 czerwca 2016 r.

dowód: oświadczenie o odstąpieniu wraz z potwierdzeniem nadania w dniu 2 czerwca 2014 r. i odbioru w dniu 4 czerwca 2016 r. – k. 55-56 akt

W dniu 4 sierpnia 2014 r. operator wystawił na rzecz Z. K. notę obciążeniową nr (...) z tytułu tzw. „opłaty wyrównawczej w wysokości wartości przyznanej ulgi” na kwotę 440,00 zł z terminem płatności 18 sierpnia 2014 r.

dowód: nota obciążeniowa - k. 14 akt

W piśmie datowanym na dzień 26 sierpnia 2014 r. spółka (...) S.A. z siedzibą w W. wskazała, iż po dokładnym przeanalizowaniu sprawy ustaliła, że w dniu 14 kwietnia 2014 r. podczas rozmowy z konsultantem pozwany wyraził zgodę na zmianę warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...). Ponadto wskazała, iż w dniu 22 maja 2014 r. wysłała na adres e-mail abonenta potwierdzenie zmiany warunków tejże umowy, podkreślając, że abonent mógł od nich odstąpić w terminie 10 dni od dnia ich otrzymania, poprzez złożenie stosownego oświadczenia w formie pisemnej, podkreślając, jednocześnie iż prawo to nie przysługuje w przypadku, gdy rozpoczęto świadczenie usługi zgodnie z ustaloną ofertą i za zgodą abonenta. Dalej wskazała, że modyfikacja w promocji „GigaOferta dla Abonentów” wprowadzona została dla abonenta w dniu 1 czerwca 2014 r., zaś „rezygnację z przedłużenia” zarejestrowała w dniu 4 czerwca 2014 r. Tym samym obiorca nie zachował wskazanego 10-dniowego terminu na odstąpienie od zmiany warunków umowy. „Wobec tego jego umowa obowiązywała do dnia 31 maja 2016 r.” Jak również wskazała, że „na podstawie pisemnej rezygnacji z 4 czerwca 2014 r., spółka wyłączyła internet w dniu 31 lipca 2014 r., zgodnie z okresem

wypowiedzenia, jak również zgodnie ze szczegółowymi warunkami promocji (pkt 7.3) za przedterminowe rozwiązanie umowy naliczyła tzw. „opłatę wyrównawczą” w wysokości 440,00 zł

dowód: pismo spółka (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 26 sierpnia 2014 r. – k. 57 akt

Pozwany do chwili obecnej nie uiścił dochodzonej pozvem należności.

bezsporne

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: KRS powoda – k. 27-38 akt, umowy przelewu wierzytelności wraz z częściowym wykazem wierzytelności – k. 16-26 akt, zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty – k. 15, treści maila – k. 48 akt, potwierdzenia zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...) – k. 49-50 akt, szczegółowych warunków promocji – k. 51-54 akt, oświadczenia o odstąpieniu wraz z potwierdzeniem nadania w dniu 2 czerwca 2014 r. i odbioru w dniu 4 czerwca 2016 r. – k. 55-56 akt, noty obciążeniowej - k. 14 akt, pisma spółka (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 26 sierpnia 2014 r. – k. 57 akt oraz zeznań pozwanego Z. K. – k. 63-64, 66-67 akt

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 zd. 2 KPC, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Prawdziwość dokumentów nie była przez żadną ze storn kwestionowana, ani nie budziła wątpliwości Sądu, stąd też należało uwzględnić wszystkie dokumenty dołączone w toku sprawy przez strony.

Przedłożone dokumenty – w ocenie Sądu - tworzą jasny i spójny obraz przedmiotowej sprawy w zakresie zawarcia z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. – spółką (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwanym Z. K. w dniu 22 lutego 2007 r. umowy o świadczenie usług internetowych nr (...), rozmowy telefonicznej poprowadzonej w dniu 14 kwietnia 2014 r. przez konsultanta operatora i przedstawienie przez niego abonentowi propozycji zmiany warunków w/w umowy, zaaprobowanie ich przez abonenta, wysłanie w dniu 22 maja 2014 r. drogą elektroniczną potwierdzenia zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...), nadanie przez Z. K. w dniu 2 czerwca 2014 r. do spółki (...) S.A. z siedzibą w W. pisma zatytułowanego „wypowiedzenie”, które zostało odebrane przez operatora w dniu 4 czerwca 2014 r., wystawienie w dniu 4 sierpnia 2014 r. przez operatora noty obciążeniowej nr (...) z tytułu tzw. „opłaty wyrównawczej w wysokości wartości przyznanej ulgi” oraz skierowania przez operatora pisma datowanego na dzień 26 sierpnia 2014 r. w którym ten wskazuje, iż odstąpienie od umowy pozwanego zostało złożone po terminie, z równoczesnym potraktowaniem pisma pozwanego jako wypowiedzenie umowy i obciążaniem go kosztami tego wypowiedzenia, jak również zawarciu w dniu 18 listopada 2015 r. przez spółkę (...) S.A. z siedzibą w W. ze spółką (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, dotyczącej m. in. zbycia przysługującej jej w stosunku do Z. K. wierzytelności.

W toku sprawy na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę w dniu 7 listopada 2016 r. Sąd dopuścił dowód z przesłuchania pozwanego Z. K.. Podczas zeznań pozwany potwierdził iż łączyła go ze spółką (...) S.A. z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług internetowych, fakt wrażania telefonicznej zgody na zmianę warunków w/w umowy oraz przesłania ich w formie elektronicznej w dniu 22 maja 2014 r. Przeczył natomiast, jako by złożył oświadczenie o odstąpieniu od warunków umowy po terminie oraz wyrażeniu przez niego w jakiegokolwiek formie zgody na wcześniejsze włączenie usługi przez operatora. Zeznając pozwany wskazał na prawidłową regulację przepisów prawa cywilnego, mianowicie art. 115 KC oraz jego zastosowanie podczas składania przez niego oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W obiorze Sądu zeznania pozwanego były prawdziwe i kompetentne, tym samym zdatne do wykorzystania w toku rekonstrukcji stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sprawy.

Powód natomiast mimo zobowiązania przez Sąd do przedłożenia dowodu wyrażenia zgody przez pozwanego na wcześniejsze włączenie usługi oraz wykazania podstawy i sposobu naliczenia należności, nie wywiązał się z niego. Tym samym nie spełnił ciążącego na nim zobowiązania wynikającego z art. 6 KC, zaś dowody przez niego złożone nie były wystarczające dla uznania roszczenia za zasadne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 509 § 1 KC wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W myśl art. 513 § 1 KC dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być ponoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela. Wskazuje się na 3 rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta). W myśl art. 6 KC ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z umowy o świadczenie usług internetowych która została zawarta przez pozwanego z jego pierwotnym wierzycielem – spółką (...) S.A. z siedzibą w W., zaś on stał się nabywcą wierzytelności w drodze umowy cesji.

Odnosząc się do twierdzeń powoda pozwany podniósł 2 zarzuty w stosunku do cedenta – zarzut nieprawidłowego wyliczenia przez poprzednika prawnego powoda – spółkę (...) S.A. z siedzibą w W. terminu w którym złożył oświadczenie o odstąpieniu od zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych oraz fałszywego twierdzenia, jakoby wyrażał zgodę na wcześniejsze włączenie usługi internetowej przez operatora.

W tym miejscu Sąd w pierwszej kolejności odniesie się i po krótko wyjaśni różnice między instytucją odstąpienia od umowy od wypowiedzenia umowy, bowiem zarówno storna pozwana – co może być zrozumiałe, bowiem niejednokrotnie w języku potocznym pojęcia te bywają zamiennie stosowane, oraz strona powodowa – która jako profesjonalista, świadczący tego typu usługi winien mieć ugruntowaną wiedzę na ten temat – owych instytucji nie odróżniają oraz jednocześnie z tym ustosunkuje się do podniesionych przez pozwanego zarzutów.

Definicja tzw. umownego prawa odstąpienia od umowy uregulowana jest w art 395 KC. Jest to sytuacja, w której strony zastrzegają w treści umowy, iż jedna lub obie strony w ciągu oznaczonego terminu będą mogły od umowy odstąpić. W przypadku skorzystania z tego uprawnienia, dana storna składa drugiej stornie oświadczenie o odstąpieniu, co prowadzi do unicestwienia całej umowy. Umowę traktuje się jako niezawartą, a to co strony sobie świadczyły powinno być zwrócone. Zastrzeżenie umownego prawa odstąpienia zostało uregulowane przez strony w treści § 7 potwierdzenia zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...), które brzmiało „abonent ma prawo do odstąpienia od zmiany warunków umowy w terminie 10 dni od otrzymania niniejszego potwierdzenia. Do zachowania tego terminu wystarczy, że przed jego upływem zostanie do operatora wysłane oświadczenie na piśmie o odstąpieniu od zmian umowy dokonanych na podstawie rozmowy telefonicznej. Abonentowi nie przysługuje prawo odstąpienia od zawartej umowy, jeżeli operator rozpoczął świadczenie usług telekomunikacyjnych za jego zgodą przed upływem terminu na odstąpienie (...)”. Co nie ulega wątpliwości i jest niekwestionowane przez żadną ze storn postępowania, pozwany otrzymał potwierdzenie warunków umowy w formie elektronicznej w dniu 24 maja 2014 r. Ostatni dzień terminu na skorzystanie z w/w uprawnienia mijał w dniu 1 czerwca 2016 r., którym była niedziela. Zgodnie natomiast z art. 115 KC jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Przepis art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 90) wskazuje, że dniami wolnymi od pracy są: niedziele. Tym samym wbrew twierdzeniu powoda pozwany prawidłowo skorzystał z powołanej instytucji prawa materialnego i w terminie złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy, co prawda oświadczenie to zatytułował „wypowiedzenie”, jednakże niewątpliwym jego zamiarem było odstąpienie od nowych warunków umowy, nie zaś wypowiedzenie całej umowy świadczenie usług internetowych, wskazuje na to co najmniej – powołanie się przez niego na przepisy kodeksu cywilnego dot. terminów oraz 10-dniowego terminu uregulowanego przez strony w porozumieniu na odstąpieniu od umowy. Zgodnie z art.

65 § 1 KC oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W ocenie Sądu oświadczenie to należało potraktować zgodnie z wolą pozwanego, jakim było jedynie odstąpienie od nowych warunków umowy, nie zaś wypowiedzenie całej umowy o świadczenie usług internetowych.

Odmianą instytucją prawa cywilnego od wskazanego umownego odstąpienia od umowy, jest wypowiedzenie umowy ze skutkiem natychmiastowym. Taka czynności skutkuje przerwaniem stosunku prawnego bez obowiązku zwrotu dotychczasowych świadczeń. Zgodnie z art. 365¹ KC zobowiązanie bezterminowe o charakterze ciągłym wygasa po wypowiedzeniu przez dłużnika lub wierzyciela z zachowaniem terminów umownych, ustawowych lub zwyczajowych, a w razie braku takich terminów niezwłocznie po wypowiedzeniu. Najczęściej spotykanymi w obrocie cywilnoprawnym świadczeniami ciągłymi są świadczenia polegające na zaniechaniu, świadczenia określone umowami o korzystanie z rzeczy (np. najem, dzierżawa) oraz umowami o świadczenie usług (np. zlecenie, agencja, przechowanie, skład). Strony w szczegółowych warunkach promocji „GigaOferta dla Abonentów”, szczegółowo uregulowały wskazaną regulację prawną oraz konsekwencje finansowe związane z jej zastosowaniem, tj. w pkt 7.3 ustaliły, że „w przypadku rozwiązania umowy zawartej na czas określony przez abonenta lub przez operatora, z przyczyn leżących po stronie abonenta, przed upływem okresu opisanego w pkt 1.2 lub przed upływem 12 pełnych okresów rozliczeniowych w przypadku automatycznego przedłużenia umowy abonent zostanie obciążony opłatą wyrównawczą zgodnie z zasadami określonymi w pkt 7.4, tj. opłata wyrównawcza nie może przekroczyć przyznanej abonentowi ulgi pomniejszającej o proporcjonalną wartość od dnia zawarcia umowy do dnia rozwiązania umowy, przy czym maksymalna kwota jaka może zostać naliczona wynosi: w przypadku usługi internetowej – 500,00 zł, w przypadku usługi telefonicznej – 200,00 zł, w przypadku usługi mobilny internet – 200,00 zł, w przypadku usługi (...) – 100,00 zł i w przypadku usługi (...) – 120,00 zł.

Poprzednik prawny powoda – spółka (...) S.A. z siedzibą w W. w piśmie z dnia 26 sierpnia 2014 r. potraktowała pismo pozwanego z dnia 2 czerwca 2014 r. – odebrane przez siebie w dniu 4 czerwca 2014 r. - jednocześnie jako odstąpienie od zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...) z dnia 22 lutego 2007 r. oraz jako wypowiedzenie przez pozwanego całej umowy o świadczenie usług internetowych nr (...) z dnia 22 lutego 2007 r. Stwierdzając, iż pozwany uchybił terminowi odstąpienia („rezygnację z przedłużenia zarejestrowaliśmy 4 czerwca 2014 r.”), operator stwierdził, iż „Pana umowa obowiązywała do 31 maja 2016 r.”, zaś następnie wskazał, że z uwagi na „pisemną rezygnację z 4 czerwca 2014 r., internet wyłączyliśmy 31 lipca 2014 r.” i na podstawie pkt 7 szczegółowych warunkach promocji „GigaOferta dla Abonentów” w dniu 4 sierpnia 2014 r. wystawił notę obciążeniową nr (...) za tzw. „opłatę wyrównawczą”.

Jak wskazano wyżej Sąd w przeciwieństwie do poprzednika prawnego powoda – uznał pismo z dnia 2 czerwca 2014 r. jedynie za odstąpienie od zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...) z dnia 22 lutego 2007 r., nie zaś za nieterminowe odstąpienie od zmiany warunków umowy o świadczenie usług internetowych nr (...) z dnia 22 lutego 2007 r. z jednoczesnym wypowiedzeniem całej umowy, jak również wbrew twierdzeniom operatora jako odstąpienie złożone w ustalonym przez strony umowy (...) -dniowym terminie.

Jak wskazano wyżej instytucje – odstąpienia od umowy oraz wypowiedzenia umowy – mimo jak wydawało by się podobnego brzmienia i często w praktyce zamiennego używania – są 2 różnymi sposobami zakończenia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy jego stronami. Przedmiotowa umowa o świadczenie usług była zawarta pomiędzy konsumentem, a profesjonalnym przedsiębiorcą, od którego wymagana jest znaczna wiedza i umiejętność właściwego stosowania w zakresie instytucji prawnych które na gruncie obrotu konsumenckiego stosuje. Tym samym wymagane jest również od niego właściwe interpretowanie oświadczeń storn, zaś w razie wątpliwości przeprowadzenie korespondencji w celu upewnienia się co do intencji kontrahenta. Natomiast niesłuszna eksplikacja określonego oświadczenia powodują negatywne konsekwencje – w tym wypadku procesowe. Operator w ocenie Sądu dokonał nieprawidłowej interpretacji oświadczenia abonenta – jednakowoż dla niego korzystnej, bowiem przy odstąpieniu od umowy nie mógł dochodzić żadnych należności, natomiast przy subsumpcji przedmiotowego oświadczenia, jako wypowiedzenia, zgodnie z zapisami szczegółowych warunków promocji należała mu się stosowana opłata – jak to

ujął tzw. „opłata wyrównawcza”. Jeśli natomiast przyjąć, za poprzednikiem prawnym powoda, iż w niniejszej sprawie mamy nawet do czynienia z wypowiedzeniem umowy, to tej czynności dokonał tylko i wyłącznie sam operator w piśmie z dnia 26 sierpnia 2014 r. Tym samym pozwany na podstawie pkt 7.3 a contrario szczegółowych warunkach promocji „GigaOferta dla Abonentów”, jest zwolniony z jakichkolwiek opłat, bowiem to nie z przyczyn leżących po jego stronie operator wypowiedział umowę.

Wracając, zaś do kwestii odstąpienia od umowy oraz zarzutu fałszywego twierdzenia przez poprzednika prawnego powoda, jakoby pozwany wyrażał zgodę na wcześniejsze włączenie usługi internetowej przez operatora, to wskazać należy, iż mimo zobowiązania przez Sąd do przedłożenia dowodu wyrażenia zgody przez pozwanego na wcześniejsze włączenie usługi oraz wykazania podstawy i sposobu naliczenia należności powód na powyższe nie odpowiedział. Brak jest jakichkolwiek dowodów na piśmie, czy też ustnych (choćby nagranie oświadczenia abonenta na płycie CD z rozmowy z konsultantem), iż pozwany wyraził zgodę na wcześniejsze świadczenie usługi przed upływem terminu na odstąpienie, przez co pozbawiłby się prawa do odstąpienia od zaaprobowanych przez siebie nowych warunków umowy.

Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikami i notę obciążeniową, które miały stanowić dowód na poparcie wszystkich jego twierdzeń, jakie zawarł w pozwie. Pozostawał on jednak w błędnym przekonaniu, że mogą one stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia – Sąd bowiem uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 KPC) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00). Zgodnie z art. 232 KPC obowiązek wskazania dowodów obciąża przed wszystkim strony, a w myśl art. 6 KC ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego i w myśl art. 232 KPC to strona powodowa była obowiązana wykazać dowody na wyrażenie przez pozwanego zgody na wcześniejsze świadczenie usług - czym też zrezygnowała z prawa do odstąpienia od umowy – i w razie niewywiązania się z tego powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa. Jeśli zaś strona powodowa jako cesjonariusz nie dysponowała określonymi dowodami, to winna zwrócić się o nie do cedenta i ewentualnie w razie problemów z ich terminowym przedłożeniem powinna zwrócić się do Sądu o przedłużenie terminu do ich złożenia. Powód w swoich działaniach był jednak bezczynny mimo motywacyjnego zobowiązania Sądu. Taka postawa zasługuje na dezaprobatę. Nie przedstawiając żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń odnośnie rozważanego zagadnienia strona powodowa nie wykazała zasadności roszczenia. Zatem skoro operator samowolnie włączył abonentowi usługę, to brak jest podstaw by teraz żądał zwrotu spełnionego świadczenia.

Konkludując należy stwierdzić, iż pozwany w terminie odstąpił od nowych warunków umowy o świadczenie usług, nie on wypowiedział umowę o świadczenie usług, a sam operator oraz nie wyraził zgody na wcześniejsze podłączenie usługi. To wszystko wskazuje na to, iż roszczenie powoda jako niezasadne oraz nieudowodnione należało oddalić w całości, o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Koszty procesu sprowadzały się wyłącznie do kosztów poniesionych wyłącznie przez powoda, tym samym Sąd w pkt 2 wyroku pozostawił strony przy kosztach postępowania związanych z ich udziałem w sprawie.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)